

ŽIVOT

www.zabrdovice.cz

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Za hranice možného

**Titus
Zeman**

Olympionik

Abrahám

**Na konci světa
s Geraltem**

tiráž**ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ
FARNOSTI****Vydává**

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman Smékal

web

<https://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

otec Daniel, Lucie
Grůzová, Šimon Hanák,
Karla Krejčí, Hana
Pustínová, Jiří Sluka

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci

Náklad

120ks výtisků

obsah

- 1 Duchovní slovo
- 2 Co nás čeká
Velikonoční hymnus
Duchovní hudba
- 3 Na konci světa s Geralem ...
Za hranice možného
- 5 Olympionik
Lidé naděje 3 : Abrahám
- 7 Přečtěte si: In Sinu Jesu
Svědectví života: Titus Zeman

Slovo redaktorů

Milí farníci,

vítáme vás u velikonočního čísla farního časopisu a přejeme vám všem
radostné prožití krásného velikonočního tajemství.

Hana a Karel Komárkovi

Další číslo farního časopisu vyjde na slavnost Seslání Ducha svatého.

Aleluja! Pán vstal z mrtvých!

Milí farníci,

jak rádi máme věci pod kontrolou a předvídatelné. Vědět, že když se o něco poctivě snažíme, že se to také povede, co si vybudujeme, nám zůstane, a když budeme hodní na druhé, bude to i naopak. Abychom se zajistili proti některým „překvapením“, sjednáváme si různá pojištění. Ježíš má stále více následovníků, větší a větší masy věří, že Mesiáš konečně vysvobodí Izrael z nadvlády. Jak rychle se vše obrátilo. Učedníkům se všechny sny bortí před očima, vše, nač spoléhali, je najednou pryč. A když už se smíří s totálním nezdarem, je téměř nemožné uvěřit vlastním očím – vidět vzkříšeného Ježíše – a to ne jako poraženého, ale jako Vítěze. Možná kdyby Ježíš zazářil slávou a kralováním zde na zemi, že by to byla také veliká radost, možná ale zastíněná nejistotou, kdy zemře nebo kdy se přizene někdo silnější a jejich zaslíbená zem bude opět pod nadvládou. Nyní je ale vše jinak, „vzhůru nohama“. Ano, židé dál pronásledují křesťany, ale moc Božího království není z tohoto světa a není přemožitelná žádnou silou. A nebo přece? Jak je to s mojí radostí? Jak je silná? Jak je trvalá?

Jak se mi daří si radost udržet navzdory všemu dění ve světě? S Ukrajinou je to nejisté už tři roky, teď je ale USA další nejistý, a navíc velmi nevypočitatelný hráč ve hře. Nejistota tak stoupá i v celosvětové hospodářské a mocenské oblasti. Co dělá toto všechno s naším srdcem? Ano, tam uvnitř probíhá ten nejdůležitější boj – boj v každém z nás, ten mezi dobrem a zlem. Čemu dáme větší prostor? Odplatě, rostoucímu hněvu, strachu, který mne vede k tomu dívat se jen na svoje jistoty? Nebo větší solidaritě, spolupráci, boji o odpuštění, soucítění, blízkosti, lidskosti, důvěře? I navzdory utrpení kolem nás si zachovat naději a pokoj v srdci. Lidsky se tento boj může zdát těžký a v extrémních situacích až nemožný. Ale pokud patříme našemu Mesiáši, je zde mocnější než všechny naše představy. On miloval i na kříži. On zvítězil na kříži, On zvítězí i v našem srdci v každém z těchto bojů, pokud Ho tam pustíme. „Toto jsem vám pověděl, aby má radost byla ve vás a vaše radost, aby byla dokonalá. To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.“ (Jan 15, 11–13)

Vzkříšený Ježíši, Vítězi nad smrtí, zvu Tě do každého boje v mém srdci! Ty vždy zvítězíš... Aleluja!

Váš P. Daniel

Co nás čeká?

Duben 2025

25. 4. – Velké setkání mladých ve farním sále

Květen 2025

17. 5. – Farní výlet

23. 5. – Noc kostelů

25. 5. – Den vzájemných modliteb farnosti a bohoslovů

Červen 2025

4. 6. – Den dětí

7. 6. – Svatodušní vigilie

8. 6. – Slavnost seslání Ducha Svatého

19. 6. – Slavnost Těla a krve Páně

22. 6. – První svaté přijímání

Červenec 2025

16. 7. – Adorační den farnosti

20.–26. 7. – Duchovní cvičení Velehrad

Srpen 2025

2.–9. 8. – Farní tábor

11.–16. 8. – Duchovní cvičení rodin

17. 8. – Poutní mše svatá

VELIKONOČNÍ HYMNUS

Zde jest král z krále, dítko z Panny,
jež vyhojí ty temné rány,
zející v nitru národů.

Ó blažení, kdo v tebe věří.
Teď nedbaje už stěn a dveří
budeš k nim vcházet, host a Pán.

A v rozžhavená srdce jejich
se vlévati ne po krůpějích,
ale jak déšť, jak oceán...

Mnozí ho spatří, mnozí tuší
a mnoho vyvolených duší
už hmatá světlo jeho stop.

A přátelé i nepřátelé
šeptají kradmo, rozechvěle...
On vstal! On vstal! Je prázdný hrob!

Václav Renč

Duchovní hudba

Neděle 20. 4. 2025 v 9:45 h
Slavnost Zmrtvýchvstání páně
Boží hod velikonoční

Václav Emanuel HORÁK (1809-1871)	Missa Quinta B dur
Jaroslav OČENÁŠEK (1901-1967)	Anděl Páně sestoupil z nebe, op. 24 č. 1
Antonín DVOŘÁK (1841 – 1904)	Biblická píseň č. 10, Zpívejte Hospodinu...
František SUCHÝ (1858-1933)	Hymnus
Karl NANKE (1768 – 1831)	Aleluja.....
	J. K. č. 401, 407
Účinkují:	smíšený chrámový sbor a orchest
Varhany:	doc. MgA. Jan KRÁL
Rídí:	Zdeněk Hatina, ředitel kůru

Neděle 8. 6.
Slavnost Seslání Ducha svatého

Josef GRUBER (1855-1933)	Missa in Honorem Ss., Angelorum Custodum op. 58
Jaroslav OČENÁŠEK (1901-1967)	Anděl Páně sestoupil z nebe op. 24, č. 1
Josef GRUBER (1855-1933)	O, Salutaris Hostia op. 243
František SUCHÝ (1858-1933)	Hymnus
	J. K. č. 421, 422. 423
Účinkují:	sólo, smíšený chrámový sbor a orchest
Varhany:	doc. MgA. Jan KRÁL
Rídí:	Zdeněk Hatina, ředitel kůru

Na Konci světa s Geraltem a partou ministrantů

Jarní víkendovka se za roky naší existence stala pevnou tradicí. Jakmile se v přírodě objeví první známky probouzejícího se jara, vyrážíme s ministrantským sborem z Brna za dobrodružstvím – hledat nová přátelství, posouvat hranice našich komfortních zón a zažívat věci, které v běžném týdnu nezažijeme. Letos jsme se vydali na faru do vesnice Koněšín, ležící nedaleko Dalešické přehrady, náš příběh nás ale zavedl ještě dál, až na samotný Konec světa. A nebyli jsme tam sami – doprovázeli nás slavný zaklínač Geralt a jeho nerozlučný druh, prostořeký bard Marigold.

Zaklínače si lidé odedávna najímali, aby je zbavili příšer a nestvůr, které narušovaly jejich pokojný život. A právě jedna taková bestie řádila i poblíž konopného pole za humny v oné zapadlé vesničce. Místní tvrdili, že se tam usadil čert. Neváhali jsme a hned v sobotu ráno jsme se vydali na průzkum, abychom na vlastní oči viděli, zda sedláci nelhali. A skutečně – čert tam byl. Nejdřív jsme se ho snažili v klidu vyzpovídat, ale než jsme se nadáli, spustilo se na nás hotové krupobití železných kuliček a my museli pelášit zpět, co nám nohy stačily. Zahanbení, ale živí a zdraví jsme se vrátili na základnu, kde nás čekal výborný oběd. Zchladili jsme si nervy u přátelského fotbalu – ale hrozba čerta stále visela ve vzduchu.

Brzy jsme zjistili, že ten rohatý má velkou slabost pro sázky. A tak jsme se s ním začali sázet, o co šlo: kdo si rychleji zaváže tkaničky, kdo vydrží déle stát na jedné noze, kdo zvládne lepší fotbalový trik nebo hlasitěji houkne... Nápady se jen hrnuly. Ale s každou další výzvou se dělo něco podivného, něco strašidelného – lidé začali mizet. Až později jsme zjistili, že část naší výpravy unesli elfové. Ale co s našimi kamarády dělali v hlubinách tajuplného lesa, to se už nikdo nedoví. Hrůza, kterou tam zažili, zůstala v jejich očích i poté, co jsme je pod vedením Marigolda konečně zachránili. Vyptávali jsme se – ale mlčeli jako zařezaní... Po tak dramatickém dni jsme si konečně mohli oddechnout, oslavit úspěch a ukončit tak náš příběh. Následující ráno jsme vše společně svěřili Bohu při mši svaté a poté už zbývalo jen sbalit si věci a vydat se zpět domů.

Co dodat na závěr?

Děkujeme kuchařskému týmu, že jsme netrpěli hladem. Děkujeme všem, kteří jeli – protože bez vás by tahle akce nemohla být tím, čím byla. A především děkujeme Pánu Bohu, že nad námi držel ochrannou ruku a byl s námi na každém kroku.

za vedení zábrdovických ministrantů

ŠH

Za hranice možného - Malá elpidologie aneb povídání o naději 3

Doufat, kde už není naděje

Je vůbec možné, aby lidé měli nějakou naději ve stavu prohry, životního zklamání, zhroucení dosavadní naděje, blízkosti smrti své nebo někoho blízkého? Zdá se to těžko pochopitelné, ale odpověď je ano. Je to dokonce časté, psychologové to doložili závěry z výzkumu. Vznikla další novodobá definice naděje. Jejím autorem je Andreas Krafft a zní takto:

Prožívaná naděje je chápána ve smyslu hluboké důvěry v pozitivní vývoj událostí, a to především v obtížných životních situacích, které jsou mimo naši přímou kontrolu.¹

Připojím malé vysvětlení. Snyder s jeho nadějí popsanou v minulém dílu se více zabývá člověkem v okolnostech dovolujících hledat, nacházet a použít cesty k dosažení předmětu naděje. Předpokládá aktivní činnost člověka, který pracuje na uskutečnění své naděje. Naproti tomu Krafft zohledňuje okolnosti, které jsou mimo přímou kontrolu, tj. člověk je nedokáže ovlivnit. Klade se důraz na hlubokou důvěru.

Kolektiv autorů, do něhož patří Krafft, publikoval výsledky svého výzkumu prováděného u skupin lidí

v obtížných životních situacích. Týkal se naděje. Zjistili zvláštní věc, že lidé chovají jistou naději i v situacích naději napohled vylučujících – například smrtelně nemocní nebo při ztrátě někoho blízkého. Při rozboru se ukázalo, že respondenti si dokázali najít nějakou alternativu, jinou naději za tu, kterou v důsledku okolností ztratili.

Křesťané, když mluví o naději, mají často na mysli právě tento Krafftův typ naděje. Vyznačuje se tím, že je závislý na někom či něčem, koho/co nemáme ve své moci. Křesťané svoji naději vkládají v Boha, kterého se rozhodli učinit Pánem svého života.

Rozpor a jeho řešení

Máme před sebou dvě definice naděje z poslední doby. V minulé části seriálu to byla definice Snyderova, která říká, že pro dobrou naději jsou nezbytné tři prvky: cíl, motivace (touha) a cesta (způsob, jak naději uskutečnit). Druhá definice zde o něco výše je Krafftova. Říká, že lidé mohou mít hlubokou naději, i když některý prvek chybí, např. není v lidských silách dosáhnout cíle, ztratila se cesta k němu. Jak to tedy je? Napohled je mezi definicemi rozpor. Nemýlí se některý z autorů?

Když se dva lidé přou a mají odlišné nebo i protichůdné názory, často to bývá tak, že mají pravdu oba. Jen každý z nich popisuje jinou část skutečnosti. Dovolují si tvrdit, že právě tak to je i s různými popisy naděje od dvou citovaných autorů. Za prvé, oni se nehádají, to jen v nás může po přečtení jejich výroků vznikat dojem sporu. A za druhé, protimluv obou pojetí vůbec není zásadní.

Modelová situace, v níž by naděje neměla být – a přesto je: Nemocný člověk podstupuje různé léčebné procedury a uchovává si naději na vyléčení. Ale pak se dozví, že medicína mu neumí pomoci a z jeho života zbývá jen několik měsíců. Dosavadní naděje se vytrácí, protože jí chybí cesta k uskutečnění cíle, není způsob, jak se uzdravit. Stav vůle byl nahrazen stavem bezmoci, plnost je nahrazena prázdnotou, radost smutkem a bezútěšností. Asi vás napadne pět fází zármutku podle Elisabeth Kübler-Ross² (popření, hněv, smlouvání, deprese, smíření). Profesor Allan Kellehear přidává k této pětici poslední šestou fází – naději; viz jeho obrázek v článku na webu.³ Je to další stopa, další odborník potvrzuje zkušenost, že naději můžeme mít i v situaci napohled beznadějně.

Pojďme si to popořádku. Nejprve přichází ztráta naděje – té podle Snydera. Člověk nemá způsob, jak se uzdravit, a tedy pozbyl naději. Pak přichází hledání a nalezení naděje nové, jak ji popisuje Krafft. Je to naděje jiného typu, bývá zakotvena v něčem, co člověka přesahuje, co sám nemá ve své moci. Proto bývá nazývána nadějí *transcendentní*,⁴ typická pro ni je právě ta zvláštní cesta a závislost.

Potvrzují se tak nejprve Snyderovy poznatky, protože původní naděje se ztratila. Potvrzuje se i Krafftovo zjištění, objevila se naděje jiného druhu. A konečně opět má kousíček pravdy i Snyder – je-li nová cesta, může být i nová naděje. Výsledkem našeho rozboru je, že oba koncepty naděje, Snyderův i Krafftův, se navzájem nevyklučují, ale dobře doplňují.

Velmi důležité je, že transcendentní naděje je přístupná všem lidem, i těm, kteří nejsou v mezních situacích. I člověk, který neumírá, může věřit v Boha a Bohu, může toužit po věčném životě s ním. Pro křesťana by nemělo být výjimkou, ale pravidlem, že jeho naděje na naplnění nejdůležitějších životních hodnot je zakotvená v Bohu. Více si povíme později.

Pokračování příště.

JS

1 SLEZÁČKOVÁ, Alena – PROŠEK, Tomáš – MALATINCOVÁ, Tatiana – KRAFFT, Andreas. Psychometrické vlastnosti české verze škály prožívané naděje: Faktorová struktura a vnitřní konzistence. *Československá psychologie* 2020, roč. 64, č. 3, s. 290.

2 Srov. KÜBLER-ROSS, Elisabeth. *On Death and Dying*. New York: Macmillan, 1969.

V češtině srov. KÜBLER-ROSS, Elisabeth. *O smrti a umírání: co by se lidé měli naučit od umírajících*. Vydání druhé, přepracované, v Portále první. Praha: Portál, 2015.

3 KELLEHEAR, Allan. *Dr. Elisabeth Kübler-Ross And The Five Stages of Grief* [2025-01-05].

<https://www.ekrfoundation.org/en/5-stages-of-grief/5-stages-grief>

4 Transcendentní = přesahný

Olympionik

Před nějakou dobou se mě během zpovědi kněz zeptal, jaké bych si chtěla dát předsevzetí. Po chvíli zamyšlení jsem odpověděla, že bych se chtěla snažit být radostná. K mému překvapení jsem neslyšela, že to není dostatečně konkrétní a měla bych si vymyslet něco lepšího. Otec Marek s vážným výrazem ve tváři řekl, že je to opravdu o našem svobodném rozhodnutí, zda budeme radostní.

Svatý Pavel v listu Galatským mluví o radosti jako o jednom z darů (chcete-li o ovoci) Ducha svatého. Radost opravdu není jen něco, co by nám „spadlo do klína“, a my ji buď měli nebo neměli, ale co je i výsledkem našeho snažení a (každodenního) rozhodnutí.

Jeden ze spolupracovníků humanitární organizace Lékařů bez hranic sděluje svou zkušenost s lidmi, kteří přišli prakticky o vše – ale ani to je nepřipravilo o radost a touhu žít. Jako by se radost neodvívěla od životních okolností.

Na dětském oddělení, kde nějakou dobu pracuji, se setkávám s mnohými osudy. Je pro mě velkým povzbuzením sledovat rodiče dětí, které jsou buď v paliativním programu, nebo jsou od mala handicapované s prakticky nulovou šancí na to, aby jednou vedly samostatný život. Pro tyto rodiče to znamená každodenní péče 24/7. Ale víte co? Já bych to na většině z nich nepoznala. Oni jsou tak radostní. Tak pokojní. Během toho, co mi sedmnáctiletý Davídek s těžkou mozkovou obrnou a nyní nově epilepsií a zánětem plic ukazuje, jak „je borec“ (dlaněmi svých rukou si třikrát pohladí hrudník, poté zvedne oba palce a usměje se), se na něj jeho maminka dívá s takovou radostí a pýchou, jako kdyby právě vyhrál olympiádu.

Nemálo rodičů těžce nemocných dětí vidí ve svých dětech „olympioniky“. Ani náznakem se nelitují. Děkuji Bohu, že se mám od koho učit.

Modlím se, abychom měli touhu být radostní. Radostnost není něco, co si sami vymůžeme, ale jistojistě je to něco, o co má cenu se snažit. Každý den. Zkusme si i my sami najít „vzory“ lidí, kteří jsou i přes nepřízeň osudu radostní, a nechat se jimi inspirovat. Pro mě to jsou určitě rodiče Davídka a Kačenky. A mnozí další. Máte taky někoho takového ve svém okolí?

HP

Lidé naděje 3: Abraham

Dobře podložená svatost

Katolická církev má starozákonního patriarchu Abrahama ve výčtu svých svatých, v tzv. martyrologiu. Jeho svátek připadá na 9. října. Abraham patří mezi několik lidí, o nichž sám Bůh svými ústy vydal svědectví, že mají věčný život, že jsou v nebi. Jestli nevěříte, najděte si v Písmu následující místa:

SZ – scéna, kdy Mojžíš stojí u hořícího keře (Ex 3,6):

Potom (Hospodin) řekl: „Já jsem Bůh tvého otce, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův.“

Mojžíš si ihned zakryl tvář, neboť se bál pohlédnout na Boha.

NZ – Ježíš mluví k saduceům nevěřícím ve vzkříšení a vyvrací jejich argumenty

(Mt 22,31–32; podobně Mk 12,26–27):

„A pokud jde o vzkříšení mrtvých, nečetli jste, co vám Bůh pravil: „Já jsem Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův?“ On přece není Bohem mrtvých, nýbrž živých.“

Ježíš, Boží Syn, sám Bůh, protože je stejné podstaty s Otcem, zde v evangeliu vydává svědectví, že Bůh – Hospodin je Bohem živých, těch, kteří, i když zemřeli, mají věčný život a jsou s Bohem v nebi. Abraham je jmenován na prvním místě. Jako další pomocný argument může posloužit Ježíšem vyprávěné podobenství o boháči a Lazarovi, v němž Abraham je umístěn do nebe a boháč do pekla, srov. Lk 16,19–31. Ježíš by jistě nepoužíval Abrahama jako příklad člověka přebývajícího v nebi, kdyby ve skutečnosti Abraham patřil mezi zavržené.

Takových Bohem verbálně dosvědčených svatých je opravdu jen pár. Kromě tří výše jmenovaných praotců mě napadá ještě „lotr po pravici“, podle tradice nazývaný Dismas, jehož jméno ale Bible neuvádí. Rozhovor mezi ním a Ježíšem na kříži probíhal takto (Lk 23,42–43):

A řekl: „Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti, dnes budeš semnou v ráji.“

Cílem tohoto úvodu bylo dosvědčit, že Abraham nejen patří mezi svaté, ale má mezi nimi zvláštní Bohem potvrzené místo a slouží pro nás jako velký vzor, příklad ctností zcela mimořádné úrovně.

Praotec víry a naděje

Abraham byl v životě vystaven těžkým zkouškám, v nichž dobře obstál. Byl Hospodinem vyslán, aby se odstěhoval s celou rodinou a svými stády pryč ze své domoviny do neznámé země. Jeho žena Sára byla neplodná a on dlouho čekal na Bohem přislíbeného potomka. Když se mu konečně narodil vytoužený syn, Bůh Abrahama zkoušel a chtěl po něm, aby syna obětoval. Abraham bývá nazýván praotcem víry. Vychází se z biblických veršů Gn 15,1–7, zejména z verše 6, a v Novém zákoně z Řím 4,18–25.

Abram Hospodinovi uvěřil a on mu to připočetl jako spravedlnost. (Gn 15,6)

On uvěřil a *měl naději, kde už naděje nebylo*; tím se stal „otcem mnohých národů“ podle slova: „tak četné bude tvé potomstvo“. Neochabl ve víře, i když pomyslel na své již neplodné tělo – vždyť mu bylo asi sto let – i na to, že Sára již nemůže mít dítě; nepropadl pochybnosti o Božím zaslíbení, ale posílen vírou vzdal čest Bohu v pevné jistotě, že Bůh je mocen učinit, co zaslíbil. Proto mu to „bylo počítáno za spravedlnost“. (Řím 4,18–22)

Víru měl jistě velikou, všechna čest. Ale když budete číst verš Řím 4,18 na začátku předcházejícího citátu, určitě vás napadne, že se zde mluví nejen o víře, ale i o naději. Tu měl Abraham také. Proto je zcela správné označit ho i jako praotce naděje. A ne naděje ledajaké. Byla to naděje v situaci, v níž podle lidských měřítek už nemělo smysl doufat v naplnění touhy. Oba manželé byli velmi staří. Sára byla neplodná, neplodným se během dlouhého čekání stal i on. Cíl i touhu měli, ale chyběla cesta. Lidsky neexistoval způsob, jímž by se jim mohlo splnit přání v podobě narození syna. Vzpomeňte na „trojnožku“ naděje z minulého dílu série. Co se stane, když jeden ze tří důležitých prvků chybí?

Naděje proti vší naději

Za svaté bývají prohlášeni ti, kteří jsou nejen dobří, ale jejichž ctnosti dosahují hrdinského stupně. Abraham opakovaně doufal, „kde už naděje nebylo“, podle jiného překladu měl naději „proti vší naději.“ (Řím 4,18 dle B21) Apoštol Pavel zde ve svém listu popisuje přesně ten typ naděje, která je „nemožná“, neměla by existovat, protože je (lidsky) nesplnitelná. Jestli přesto existuje, tj. člověk ji v sobě chová a pracuje s ní jako s něčím skutečným, na co spoléhá, tak je buď blázen, nebo hrdina.

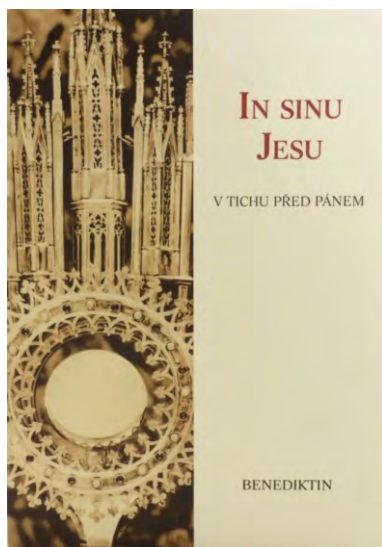
Další důležitou okolností vyplývající z Abrahamova chování popsaného v obou úryvcích je, že se v něm snoubí naděje s vírou ve vztahu vzájemného ovlivňování. Kdyby Abraham nevěřil Hospodinu a jeho slibům, těžko by mohl mít tu „nemožnou“ naději. Ledaže by patřil do další zmíněné kategorie, tj. byl by to blázen. Ale jeho ostatní chování vůbec nenásvědčuje duševní poruše. Je zde krásně vidět, že naděje se opírá o víru. Už víme, že naděje Krafftova typu pracuje s nějakým typem přesaznosti. V tomto případě je tím přesazným prvkem víra v Hospodina, v jeho moc, v jeho schopnost konat zázraky a způsobit něco lidsky nemožného.

Hospodin nakonec splnil svůj slib, překonal dvojí neplodnost manželů, Sára otěhotněla a ona i její muž se mohli radovat ze syna Izáka. „Nemožná“ Abrahamova naděje se tak stala možnou a došla naplnění. Nakonec nepřišel zkrátka ani pan Snyder s jeho kognitivním „trojnohým“ typem naděje. Původně chyběla cesta, neexistoval způsob, jak dosáhnout splnění naděje, trojnožka byla bez jedné nohy. Ale Abraham našel náhradní cestu. Uvěřil Bohu, spolehl se na něj, uvěřil, že on je tou cestou vedoucí k naplnění touhy obou manželů. Jak už to v životě bývá, cesta nebyla přímočará. Abrahamova žena nevydržela dlouhé čekání a hledala náhradní cestu po svém, bez Hospodina, lidskými prostředky. Snad se cítila provinile za svoji neplodnost, i když za ni nemohla. Dala Abrahamovi otrokyni Hagar, aby měl dítě aspoň s ní, když s řádnou manželkou to nejde. Sama Sára se tím však velmi vytrestala, dopadly na ni první důsledky ještě během Hagarina těhotenství a nepříjemnosti se pak táhly celou historií. Podrobnosti viz Gn 16 a dále.

Exemplární Abraham

Celý životní příběh Abrahama je velkým zdrojem poučení. Na jedné osobě v průběhu řady let nacházíme úzký vztah s Bohem, velkou věrnost a poslušnost, víru v Hospodina a v jeho sliby, velkou naději, ochotu udělat pro Hospodina cokoli. Bůh se nenechal zahanbit, odměnil se Abrahamovi už za jeho života a pro celé dějiny lidstva z něj učinil praotce národů, příklad víry a naděje. Máme v něm v nebi velkého přímluvce. Věřím, že jeho přímluvné poslání neskončilo vytrvalým smlouváním s Hospodinem o záchranu Sodomy kvůli několika dobrým lidem zůstávajícím v Sodomě mezi samými hříšníky. I dnes má příležitost prosit, aby národy světa nepropadly zkáze. Můžeme jej s důvěrou žádat o přímluvu, když chceme silnější víru a naději. Hlavně bychom si z jeho vztahu k Bohu, z jeho chování a trpělivosti měli vzít příklad.

Přečtete si:

IN SINU JESU V tichosti před Pánem

Roku 2007 začali uprostřed ticha adorace k srdci jednoho kněze promlouvat Pán Ježíš a Panna Maria. Z těchto slov se zrodila kniha *In sinu Jesu*, jejíž stránky promlouvají přímo doprostřed potřeb člověka naší doby a p o m á h a j í m u prohloubit vztah k Pánu.

Na pozadí základního tématu, jímž je klanění se eucharistickému Kristu a přinášení náhrady za ty, kdo se neklanějí, se zde otvírají mnohá další základní témata duchovního života: modlitba v různých svých rozměrech; význam odevzdání se Boží prozřetelnosti; nezbytnost ticha; potřeba svátostí a posvátné liturgie; tajemství nejsvětější oběti mše svaté; podstata kněžství a klíč k jeho apoštolské plodnosti; role Panny Marie a svatých v našich životech; zkušenost hříchu a vlastní slabosti na cestě dorůstání v Krista; touha po nebi a vytoužená obnova katolické církve na zemi.

Tato kniha, jejíž učení je pevně opřeno o Písmo i apoštolskou Tradici, vyšla s církevním schválením původně v Irsku a stala se zdrojem obnovy vnitřního života řady kněží, řeholníků i laiků.

Vydalo nakladatelství Hesperion

Svědectví života: blahoslavený Titus Zeman

OBĚŤ ZA DUCHOVNÍ POVOLÁNÍ

Narodil se 4. 1. 1915 ve V a j n o r e c h na severovýchodním okraji Bratislavy jako první z deseti dětí Anežky a Jana Zemanových. V květnu 1923 poprvé přijal

svátostného Spasitele. V deseti letech prodělal vážné onemocnění, ze kterého se náhle uzdravil na přimluvu Panny Marie, patronky Slovenska, a učinil jí slib, že se stane salesiánským knězem.

Na začátku září 1927 nastoupil do salesiánského institutu v Šaštíně a 18. 7. 1931 začal noviciát v klášteře Hronský Beňadik. Salesiánské časné sliby složil 6. 8. 1932 a 7. 3. 1938 sliby věčné. Už od září 1937 studoval na Gregoriánské univerzitě v Římě teologii a ve studiu pokračoval v Chieri u Turína. Kněžské svěcení přijal 23. 6. 1940 v Turíně. Vrátil se do svého rodiště, kde 4. 8. 1940 slavil prmiční mši svatou.

Na přání představených od 1. 10. studoval na přírodovědecké fakultě v Bratislavě ještě chemii a přírodní vědy. V Bratislavě na Miletičově ulici v kostele Panny Marie Pomocnice křesťanů se 1. 7. 1941 stal kaplanem. V letech 1943–1946 působil jako profesor chemie a přírodopisu na biskupském gymnáziu v Trnavě. V roce 1946 byl na tuto školu dosazen nový ředitel, který byl ateista a nařídil odstranění křížů ze školních tříd, ale profesori Zeman a Bakoš protestovali tím, že je ve třídách i ve sborovně za noci podvkrát znovu zavěsili. Oba byli následně z učitelského sboru vyhozeni. Titus Zeman

v září 1949 nastoupil jako kaplan do farnosti ve Velkých Čaníkovicích (dnešních Šenkvicích) v okrese Pezinok. Ve svědectvích o něm se uvádí, že byl mužem Božím, v co věřil, to učil a také to plně žil. Byl mužem modlitby a akce, který se rozhodl pomoci vyhozeným seminaristům dosáhnout povolání, které si zvolili. Na konci srpna 1950 poprvé s pomocí Josefa Macka tajně převáděl šest salesiánských bohoslovců přes řeku Moravu a přes Rakousko do Itálie, aby mohli dokončit teologické studium a být vysvěceni na kněze. Uniknout před státní mocí pomáhal i některým diecézním kněžím, kterým hrozila ztráta svobody. Skupinu osmi bohoslovců a pěti kněží dovedl do Turína 23. 10. 1950. Při návratu se přes Vánoce zdrželi v Rakousku a 21. 1. 1951 se při mši sv. rozhodl pro záchranu mladých spolubratrů obětovat vlastní život. Do Československa se přes Moravu vrátil 23. 3. 1951 a 9. 4. téhož roku se vypravila třetí výprava, na niž se kromě Tita s pomocí Františka Totky, který byl neplavec, pokusilo překročit hranici devět kněží a deset mladých salesiánů. K řece Moravě se dostali se zpožděním, a protože byla rozvodněná a člun už zde nebyl, rozhodli se někteří vrátit i přes Titovy námitky. Skupina se cestou zpět postupně rozpadla a někteří členy zpozorovali pohraničníci. Postupně bylo za pomoci policie zadrženo 16 osob z 22.

Titus Zeman byl spolu s částí skupiny hned 9. 4. zatčen v Malých Levárech, ale do záznamu vyslychající uvedli až 16. 4. Potom ho převezli do Leopoldova, kde jeho vyšetřování pokračovalo mučením.

Pastýřský list biskupů Slovenska z 2. 9. 2017 uvádí: „Tita během téměř 60 výslechů topili ve výkalech, působili mu nepředstavitelné bolesti, vyrazili mu zuby, zlomili mu klíční kost i nosní přepážku a poškodili sluch. Ponížovali ho a nahého jej nechali mrznout v zimě. Chtěli ho zlomit.“

Třídenní soudní jednání v Justičním paláci v Bratislavě pak začalo 20. 2. 1952 a žalobce při něm požadoval trest smrti. Titus však byl odsouzen na 25 let vězení. Rok strávil v ilavském vězení jako číslo 1929 a dobu od 6. 3. 1953 do 15. 1. 1955 ve věznici na Mírově s číslem 291/53, kde se jednalo o nucené práce s likvidačním zaměřením. Odtud ho poslali třídit holýma rukama radioaktivní uranovou rudu do Jáchymova, kde byl od 15. 1. 1955 do 28. 5. 1956 vězněm číslo A024858. Nakonec byl do 4. 11. 1959 vězněm č. 3620 v Leopoldově, kde dral peří a pletl provazy. Odtud ho přemístili do Valdic, kde byl necelých pět let jako vězeň číslo 5375 zařazen do brusírny skla. S podlomeným zdravím byl 10. 3. 1964 podmíněčně propuštěn na svobodu. V roce 1967 mu dovolili zpovídat a v dalším roce dostal souhlas k plnému výkonu kněžských služeb. V září toho roku Titus přechodil infarkt. V témže roce dostal od soudu v Jičíně oznámení o amnestii. Asi tři

týdny po doručení, 8. 1. 1969, v Bratislavě zemřel na následky mučení. Předtím odpustil všem, kteří ho mučili a jakkoliv mu ubližovali. Pohřben byl 11. 1. 1969 v rodných Vajnorech.

Blahořečen byl 30. 9. 2017 v kostele Svaté Rodiny v Bratislavě-Petržalce, kde obřad vykonal legát papeže Františka kardinál Angelo Amato, prefekt Kongregace pro blahořečení a svatořečení.

Článek je převzatý z webu catholica.cz s laskavým svolením autora pana Jana Chlumského.

Vybrala KK